

Sprong in het diepe

Bella Andre bij Boekerij

Sullivan-serie

Op het eerste gezicht

Vanaf nu, altijd

Verliefd en verloren

Betoverd door jou

Als je van mij was

De ware voor jou

Kom in mijn armen

Voor altijd in mijn hart

Een gestolen kus

De Seattle Sullivans-serie

Een perfecte nacht & Nooit meer alleen

Jij bent de ware

Sprong in het diepe

Gek van liefde

Onverwacht verlangen

Bella Andre

Sprong in het diepe

Deel 3 in de *Seattle Sullivans*-serie

ISBN 978-90-225-8529-0

ISBN 978-94-023-1155-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Seattle Sullivans #3: Just To Be With You*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: Textcase

© 2014 Bella Andre

© 2019 Nederlandstalige uitgave Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De regen viel gestaag uit de hemel achter de kamerhoge ramen van de wolkenkrabber van Sullivan Investments. Het regende al enkele dagen. Er leken twee keer zoveel koffietentjes in de stad te zijn dan andere winkels. En Ians zus, Mia, had hem al zes keer ge-sms't. Ze herinnerde hem eraan dat een last-minute vergadering geen excuus was om te laat te komen voor het diner bij zijn ouders.

Maar ondanks alles was het fijn om terug te zijn in Seattle.

Verrassend fijn.

Ian had de afgelopen jaren vanuit het kantoor in Londen gewerkt. Zijn Europese investeringen deden het daarom prima. Maar nu Sullivan Investments op het punt stond een enorme investering te doen in eAirBox, een innovatieve cloudopslagdienst in Seattle, was het logisch om eindelijk naar huis terug te keren. Daarbij kwam dat een van zijn broers en zijn zus gingen trouwen en een gezin stichten. Ian had aan de andere kant van de oceaan al veel belangrijke momenten in de levens van zijn broers en zus gemist.

Ian was blij dat hij in elk geval alles binnen de familie kon houden met de deal die hij vandaag had gemaakt met Jake McCann en zijn succesvolle keten McCann Ierse pubs. Jake was niet alleen briljant in het bedenken van ambachtelijke bieren, maar hij was ook getrouwd met Sofie, een van Ians nichtjes uit San Francisco. Ook al overtrad hij een van de belangrijkste regels van zakendoen, toch wist Ian uit ervaring dat samenwerken met familie niet alleen prettig was, maar ook ontzettend winstgevend.

'Fijn dat we van deze deal een succes hebben kunnen maken, Ian,' zei Jake tijdens de videoconferentie in een van Ians kleinere kantoren op de vijftiende verdieping.

Jake droeg een T-shirt waardoor zijn tatoeages goed zichtbaar

waren. Hij was ontzettend intelligent en had een neus voor zaken, maar je kon aan hem zien dat hij een moeilijke jeugd had gehad. Ian had nooit kunnen raden dat zijn nicht Sofie, een zachtaardige bibliothecaresse, zo goed bij hem zou passen. En zeker niet aangezien Sofie zwanger van hem was geraakt tijdens een onenightstand. Maar ze bleken een fantastisch team te vormen en Ian was blij voor hen.

‘Ik heb veel respect voor wat je met je pubs hebt gedaan, Jake. We zijn allemaal blij dat we deel kunnen uitmaken van de uitbreiding.’ Toen Ians adviseur zich excuseerde om een belangrijk telefoontje aan te nemen, gaf hij het gesprek een wat persoonlijkere wending. ‘Hoe gaat het met Sofie en de tweeling? Smith en Jackie worden vast al groot.’

‘Wacht even, dan laat ik ze zien.’ Jake stond op uit de stoel in zijn kantoor aan huis en kwam kort daarna terug met een spartelend kind onder elke arm. ‘Kinderen, zeg jullie oom Ian eens gedag.’

De belachelijk schattige tweeling van Jake en Sofie zwaaide en grijnsde naar hem. Jackies gezicht en handen zaten onder de kruiemels en Smiths donkere haar stond alle kanten op, alsof hij net een dutje had gedaan.

Ian had geen idee hoe Jake het voor elkaar kreeg om zijn bedrijf zo goed te runnen en tegelijkertijd voor zijn vrouw en kinderen te zorgen. Het huwelijk was het enige waar Ian ooit in had gefaald. Sterker nog, hij had er zo vreselijk in gefaald dat hij honderd procent zeker wist dat een echtgenote in zijn toekomst uitgesloten was – en ook zou *moeten* zijn. Dat betekende ook dat kinderen uit beeld waren. Gelukkig waren er genoeg baby’s in de Sullivanfamilie om te verwennen.

Ian kon de tweeling net gedag zeggen voordat ze zich losmaakten uit Jake’s greep en zich uit de voeten maakten. Ian hoorde Sofia lachen terwijl ze de tweeling oppakte en ook in beeld verscheen.

‘Ha, neef.’ Sofie leek niet afgeleid door het feit dat haar kinderen niet alleen aan het spartelen waren, maar ook aan elkaars haren probeerden te trekken. ‘Ik zou heel graag verder kletsen, maar volgens mij moet ik zo twee ruziënde baby’s uit elkaar halen. Ik moest zeggen dat je vanavond niet te laat mag zijn voor het diner bij je ouders thuis. Want anders...’

‘Heeft Mia jou ook al ge-sms’t?’

Jake en Sofie lachten terwijl ze elk een kind bij zich namen. Smith en Jackie begonnen te jammeren. ‘Doe iedereen de groetjes van ons.’

Ian sloot de videoconferentie af. Hij liep naar zijn kantoor via een lange, open gang met uitzicht over tientallen kantoortjes. Het was kwart over zes op een vrijdagavond, dus iedereen was al weg. Hij was nog maar anderhalve week terug op het hoofdkantoor in Seattle, maar Ian had al gezien dat het kantoor zeer efficiënt draaide. Organisatie en orde waren altijd de cruciale factoren geweest van zijn succes, evenals een vlijmscherpe focus en een onwrikbare vastberadenheid.

Hij had slechts één keer de fout gemaakt om zichzelf van zijn stuk te laten brengen. Maar in de nasleep van zijn rommelige huwelijk en nog rommeligere scheiding, lette hij er nu nog beter op dat vrouwen volgens zijn regels speelden. Hierdoor was iedereen beschermd tegen ellende in de toekomst. Dat betekende dus geen romantiek en geen emoties. En als iemand vond dat het opgeven van liefde iets was om rouwig om te zijn, dan kwam dat gewoon omdat hij niet wist hoe bevrijdend het was. Hij zou nooit meer een vrouw kwetsen door haar iets te beloven wat hij haar nooit zou kunnen geven.

Vlak voordat hij zijn kantoor instapte, schudde Ian alle gedachten aan liefde en romantiek van zich af. Er was geen plek voor liefde in het wereldwijde imperium dat hij had opgebouwd. Daar was

hij ook blij om, zeker omdat hij al zijn focus nodig had om uiteindelijk de deal met eAirBox te kunnen sluiten.

Terwijl Ian naar zijn bureau liep, stelde hij in gedachten een e-mail naar zijn bestuur op over het nieuwe tegenbod dat hij maandagmorgen wilde doen. Hij was halverwege toen hij beseftte dat hij niet alleen was. Zijn grote lederen stoel stond van het bureau afgedraaid. Hij zag alleen de achterkant... maar over de armleuning lagen de prachtigste blote benen die hij ooit had gezien. Glimmende rode hakken bewogen in de lucht mee op een snel ritme.

Hij kon de benen niet meteen plaatsen, maar de geur was hij slechts één keer eerder tegengekomen. Dat was enkele maanden geleden tijdens de bruiloft van zijn neef Marcus in Napa Valley. De geur van vanille en kruiden was zo onschuldig en sensueel tegelijk dat hij overweldigd werd door de behoefte om hem nog een keer in te ademen – en dan nog een keer.

Tatiana Landon.

Bij elk ander zou Ian zijn aanwezigheid meteen kenbaar hebben gemaakt. Maar nu had hij een moment nodig om zich te wapenen tegen de krachtige werking die de prachtige actrice op hem had. Aan het einde van een lange, zware week had hij enkele seconden meer nodig om zijn muren op te trekken en ervoor te zorgen dat ze volledig ondoordringbaar zouden blijven.

Uiteindelijk schraapte hij zijn keel. Maar haar voet bleef doortikken op de maat en ze draaide de stoel niet om. Haar indringende geur werd sterker bij elke stap die hij dichterbij haar kwam. Hij klemde zijn kaken op elkaar tegen het krachtige effect en reikte naar de bovenkant van de stoel om haar naar zich toe te draaien.

De stoel was nog maar een stukje gedraaid toen ze al met een gillette half opsprong en weer terugviel. Met haar hand op haar mond gedrukt, de andere op haar borst en haar benen onder zich

gevouwen, staarde ze hem met haar grote, groene ogen aan. Voor- dat hij zichzelf kon tegenhouden, nam hij het beeldschone stuk- je huid in zich op dat ontbloot werd door haar omhooggeschoven jurk. Haar lange haren hingen los over haar schouders en haar huid was verhit van de schrik.

Was er nog een andere vrouw op aarde zo mooi?

Toen ze eenmaal haar oordopjes had uitgedaan en haar benen onder zich uit had laten glijden, schoot ze in de lach. ‘Je liet me schrikken.’

Hij vond haar al mooi, maar hij wist pas wat echte schoonheid was toen hij haar zo vrij en gemakkelijk zag lachen. Hij was degene die haar had laten schrikken. Maar door alleen al naar haar te kijken, ging *zijn* hart sneller kloppen.

‘Hoe lang zit je hier al te wachten?’

‘Een poosje. Je secretaresse wilde je laten weten dat ik er was, maar ik wilde je niet storen tijdens je vergadering. Dat was natuurlijk voor ik doorhad dat je niets in je kantoor hebt dat de moeite waard is om door te snuffelen.’ Ze aarzelde even om hem beter te bekijken. ‘Je ziet er tevreden uit, dus ik hoop dat je vergadering een succes was.’

‘Dat klopt,’ zei hij. Het verbaasde hem dat ze hem zo makkelijk en nauwkeurig kon lezen. ‘Jake en ik moesten nog een flink aantal details uitwerken voordat ons contract kan worden opgetekend, dus de vergadering duurde langer dan gepland.’

‘Bedoel je Jake van Sofie? Ga je in McCann’s Pubs investeren?’

‘Ik ben al een tijdje geïnteresseerd in zijn bedrijf en dit is uiteindelijk het juiste moment.’ Wacht eens even – hij was haar geen verklaring schuldig over waarom hij niet in zijn kantoor was geweest om haar te begroeten. Zeker niet aangezien zij hem niet eens had laten weten dat ze zou komen. ‘Wat doe je hier?’

Haar lippen krulden iets omhoog, bijna alsof ze dacht dat zijn

totale gebrek aan manieren... schattig was. 'Leuk om je weer te zien, Ian.'

Verdomme, ze had gelijk – hij gedroeg zich als een eikel. Maar dat kwam alleen omdat ze hem van zijn stuk bracht zoals niemand anders dat ooit eerder had gedaan.

'Insgelijks.' Hij wist dat dat niet goed genoeg was, aangezien zijn neef Smith binnenkort met Valentina, Tatiana's zus, zou gaan trouwen. Ian zou vriendelijk zijn tegen elk ander familielid, ongeacht de omstandigheden. Dat zou ook voor Tatiana moeten gelden. 'Je ziet er prachtig uit.'

Ze bloosde een beetje, keek omlaag naar haar jurk en streek een haarlok glad. Op dat moment viel het hem op dat ze wat onzeker leek. Alsof ze niet zeker wist of hij het meende. Alsof ze niet de populairste en meest gewilde filmster ter wereld was die elke man kon krijgen die ze maar wilde.

Toen hij Tatiana had ontmoet op de bruiloft van zijn neef, was hij verrast geweest door haar onschuld. Wederom hield hij zichzelf voor dat niemand die opgegroeid was in Hollywood zo onschuldig kon zijn. Ze was gewoon een goede actrice die zelfs een cynicus als hij kon laten geloven in een onschuld die er niet was.

'Dank je,' zei ze zachtjes, alsof zijn compliment meer voor haar had betekend dan slechts beleefdheid. Haar ogen glommen toen ze naar hem glimlachte. 'Ik vind het leuk om in Seattle te zijn voor m'n nieuwe film. En daarom ben ik ook hier. Ik wilde je vragen of je me ergens bij wilt helpen.'

Ian runde zijn bedrijf – en zijn leven – via een combinatie van berekeningen, goed uitgedachte strategieën en zijn gevoel.

Nu zei zijn gevoel dat hij zich moest voorbereiden op problemen.

Instinctief voelde hij aan dat hij meer afstand tussen hem en Tatiana moest creëren. Hij nodigde haar uit om op zijn bank plaats te nemen en ging zelf op de stoel achter zijn bureau zitten. Dit was

weer verkeerd ingeschat. Hij rook nu niet alleen haar parfum, maar voelde ook haar warmte op het leer waar ze had gezeten.

‘Is er een probleem met de financiering van je nieuwe film?’ De afgelopen paar jaar had hij Smith geholpen met de financiering van diverse films. Dit was een van de gebieden waar Ian en zijn bestuur meer aandacht aan wilden gaan besteden het komende jaar. Maar investeren in een film met problemen hoorde niet bij zijn plannen. Terwijl hij Tatiana de vraag stelde, zocht hij al naar een manier om dit duidelijk te maken zonder dat ze zich aan de kant gezet zou voelen.

‘Nee, de productie zelf gaat geweldig. Daar heb ik je hulp niet bij nodig.’

Ian zou opgelucht moeten zijn dat ze hem niet om geld kwam vragen. Maar in plaats daarvan raakte hij nog gespannener. Want als ze zijn geld niet wilde, wat in godsnaam dan wel?

Problemen, dacht hij weer toen ze opstond in een vlaag van onstuitbare passie en energie.

‘Elke rol die ik speel is anders. Ik vind het heerlijk om te leren over nieuwe beroepen en nieuwe werelden. Ik ben absoluut geen ‘method actor’ – ik kan me niet voorstellen dat ik mijn echte leven opzij zet om in mijn rol te blijven tijdens het filmen – maar het is *wel* belangrijk voor me om een personage volledig te begrijpen, vanbinnen en vanbuiten.’ Ze aarzelde en glimlachte naar hem. Ze leek zijn gedachten duidelijk te kunnen lezen. ‘Ik weet dat je je afvraagt waarom ik je dit allemaal vertel.’

Als hij geen dreigend gevaar had gevoeld, dan had hij vast een grijns moeten onderdrukken na haar ademloze monoloog. ‘Dat klopt.’

‘Het personage dat ik speel, wordt in één keer miljardair als ze een groot bedrijf erft en – net als jij – diverse multinationals moet runnen. Ian, ik zou je graag de komende paar weken willen schaduwen voor mijn rol.’

Ze wilde hem schaduwen?

Van alles wat ze hem had kunnen vragen, was dit wel het laatste waar hij aan gedacht had. Maar dat betekende niet dat hij niet meteen wist wat zijn antwoord zou worden.

Nee.

Omdat ze bijna familie was, zou hij het natuurlijk heel vriendelijk brengen. Niet alleen zouden hij en Tatiana elkaar de komende zestig jaar bij familieaangelegenheden zien, maar als zijn zus Mia erachter zou komen dat hij Tatiana gekwetst had, zou ze hem dat voor eeuwig kwalijk nemen.

‘Ten eerste,’ zei hij, ‘ben ik geen miljardair.’

Dat doel had hem jarenlang gedreven. Hij was zo dichtbij dat hij het bijna kon proeven. Elk uur dat hij werkte om dat doel te bereiken, was het waard. Het was een van de redenen waarom de deal met eAirBox zo belangrijk voor hem was. Niet alleen zou het een briljante zet zijn voor Sullivan Investments, maar hij zou zichzelf ook in één klap miljardair mogen noemen. Ian zag de nullen op zijn bankrekening niet alleen als een graadmeter voor succes en professionele overwinningen, maar ook als zekerheid.

En hoewel hij voor iedereen in zijn familie al trustfondsen had opgericht, was het belangrijk voor hem om absoluut zeker te weten dat iedereen in de toekomst onder de pannen was – hoe dan ook.

‘Nog niet, nee,’ knikte ze, ‘maar ik heb je holdings bestudeerd en ik denk dat je dat na je volgende investering wel bent.’

Wederom was hij verbaasd. Maar wat hem nu opviel, was de intelligentie in haar blik terwijl ze sprak over haar onderzoek van zijn financiële holdings. Gek genoeg sprak ze heel nonchalant over zijn vermogen van haast een miljard dollar. Het leek wel of het haar niet kon schelen hoe rijk hij was.

Ian kende maar weinig mensen voor wie rijkdom niet belangrijk was. De meeste hadden dezelfde achternaam als hij. Tuurlijk,

Tatiana had het prima voor elkaar met haar acteercarrière, maar ze wisten allebei dat hij honderd keer zo rijk was. Aangezien ze een vrouw was die duidelijk van mooie dingen hield, zoals te zien was aan haar rode hakken en diamanten oorbellen, *moest* zijn rijkdom wel iets voor haar betekenen, toch? Vooral, zei het cynische gedeelte van zijn brein, als ze dacht dat hij dat misschien wel aan haar zou uitgeven.

‘Hoe dan ook,’ ging ze verder, ‘op basis van wat ik over je heb ontdekt tijdens mijn vooronderzoek, ben jij de perfecte CEO om te schaduwen voor mijn rol. Je bent gefocust. Je bent gedreven. Je weet duidelijk welke ideeën succesvol en winstgevend zijn. En daarnaast steun je de gemeenschap ook nog eens. Als ik je ga schaduwen, zul je niet eens merken dat ik er ben. Natuurlijk maak ik voor mezelf aantekeningen, maar ik zal een waterdichte geheimhoudingsverklaring ondertekenen en ik beloof je dat ik geen woord van wat ik hoor en zie in je kantoor zal lekken. Zeg me hoe laat en waar ik maandagochtend moet zijn en dan zorg ik dat ik er ben.’

In een flits werd hij overvallen door beelden van Tatiana die deed wat hij haar opdroeg. Maar ze waren niet in zijn kantoor... ze waren in zijn slaapkamer. Ze was naakt en gloeide van verlangen en hij raakte al haar zachte rondingen aan die haar zo goed stonden.

Verdomme, dit was precies wat hij nu juist niet moest doen en de perfecte waarschuwing waarom ze hem niet kon schaduwen. Hoewel hij gewoonlijk bekend stond om zijn zelfbeheersing, was zijn reactie op Tatiana vanaf hun eerste ontmoeting verre van *normaal* geweest.

‘Ik ben net pas terug in mijn hoofdkantoor in Seattle vanuit Londen, zoals je vast wel weet uit je onderzoek,’ zei hij terwijl hij een wenkbrauw optrok, ‘en het is een bijzonder drukke tijd voor het bedrijf. Naast mijn normale werk, moet ik een aantal belangrijke events regelen en er komen ook zakenreizen aan.’

Tatiana luisterde naar zijn excuses zonder van hem weg te kijken. Haar glimlach was iets getemperd, maar haar vastberadenheid schitterde nog steeds. 'Ik begrijp dat het wat rauw op je dak valt, maar misschien als ik wacht tot je een wat minder drukke agenda hebt...'

'Ik heb altijd een drukke agenda.'

Haar uitdrukking werd zachter en bezorgd. Het deed Ian denken aan de manier waarop zijn moeder en zus keken als ze zich zorgen om hem maakten.

'Ik weet zeker dat er andere CEO's in Seattle zijn die met je kunnen werken.' En ze zouden ongetwijfeld de kans grijpen om een paar weken met haar door te brengen. Hij reikte naar zijn telefoon om hun nummers op te zoeken – ook al vond hij de gedachte dat Tatiana met hen op kantoor zou zitten vreselijk. Wat als een van hen iets probeerde?

'Ik ken genoeg andere CEO's in Seattle die ik kan bellen. Maar jij bent bijzonder, Ian. En ik wil graag jou schaduwen voor mijn rol.'

Diverse redenen waarom hij geen ja kon zeggen, lagen op het puntje van zijn tong. Hij was zich er echter van bewust dat er maar één echt waar was: hij vertrouwde zichzelf niet met Tatiana. Geen uur en al helemaal geen week. Zelfs dit korte gesprek was al genoeg voor vonken en een aantrekkingskracht die sterker waren dan hij ooit bij een andere vrouw had ervaren.

Hoe minder tijd ze samen zouden doorbrengen, des te beter voor hen allebei. Tatiana was een jonge, getalenteerde schoonheid met ogen vol verwondering, dromen en de zekerheid van eindeloze mogelijkheden. Ian wist daarentegen uit eigen ervaring hoe onmogelijk sommige dingen echt waren. Hij had de verwondering, dromen en eindeloze mogelijkheden van zijn ex-vrouw al verwoest. Hij zou het zichzelf nooit kunnen vergeven als hij hetzelfde bij Tatiana zou doen.

Ondanks dat hij haar gevoelens wilde sparen, wist hij dat het niet slim was om zijn antwoord heen te draaien en haar valse hoop te geven. ‘Nee.’

Ze leek niet verrast, maar hij kon de teleurstelling in haar ogen zien. Zijn maag draaide om, ook al wist hij dat het de juiste beslissing was. Als hij ooit de fout zou maken om haar aan te raken – als hij haar maar één uur de zijne zou noemen – kon hij zich geen wereld meer voorstellen waarin hij haar zou kunnen laten gaan. En zeker niet richting de armen van een andere man.

Op de bruiloft van Marcus en Nicola zei Tatiana dat ze droomde van lange, witte jurken en kanten sluiers. Ze stelde zich haar eigen bruiloft al voor sinds ze een klein meisje was en in haar moeders trouwjurk in de tuin speelde. Ian zou nooit deel uit kunnen maken van die droom voor welke vrouw dan ook, ongeacht hoe graag hij haar wilde.

Maar zelfs toen hij naar achteren stapte, kwam zij juist dichterbij op haar sexy, rode hakken. Haar zachte wangen gloeiden toen ze zo dichtbij kwam dat hij haar adem kon voelen. ‘Waarom niet?’ vroeg ze.

Ineens begreep hij waarom ze zo’n succes was. Ze was niet alleen een geweldige actrice, maar ze kende geen angst en hield zich niet in op momenten waarop anderen dat instinctief wel zouden doen na zo’n antwoord.

‘Ik heb al je redenen gehoord,’ zei ze op dezelfde oprechte en open manier als tijdens hun gesprek in Marcus’ wijngaard in Napa Valley enkele maanden geleden, ‘maar dat zijn niet de echte redenen dat je weigert, of wel?’

Heel even – een fractie van tijdelijke waanzin – was hij geneigd om haar precies te laten zien waarom. Hij wilde haar in zijn armen nemen en haar kussen op een manier die ze nooit meer zou vergeten. Hij wilde haar de kracht van hun intense aantrekkingskracht laten zien.

En de schade die het zou kunnen aanrichten.

Hij wist zijn zelfbeheersing op tijd terug te krijgen en maakte vuisten in zijn zakken in plaats van in haar zijdezachte haar. Hij woog zijn woorden nauwkeurig af toen de deur van het kantoor ineens openvloog.

‘Aha, ik wist wel dat je nog steeds aan het werk was. Ford zit buiten in de auto te wachten om je mee te sleuren naar mam en pap...’ Ineens realiseerde zijn zus Mia zich dat hij niet alleen was. ‘Tatiana, ik wist niet dat je al in Seattle was. Wat geweldig om je weer te zien!’

De vrouwen omhelsden elkaar en Mia wierp Ian een blik toe over Tatiana’s schouder. Hij klemde zijn kaken nog harder op elkaar dan voor haar komst, want hij kon Mia’s gedachten lezen.

*Ian en Tatiana zitten in een boom
te K-U-S-S-E-N*

Toen ze nog kinderen waren, was alles zo eenvoudig. Maar het leven was al heel lang niet zo eenvoudig meer. Dat zou Mia toch moeten weten na de toestand tussen haar en Ford Vincent. De rockster was nu haar toegewijde verloofde, maar de vijf jaar daarvoor was hun relatie een heel ander verhaal.

Als de oudste van het gezin, had Ian zijn best gedaan om Mia te beschermen sinds de dag dat zijn ouders haar meebrachten uit het ziekenhuis – een klein, onschuldig hummeltje, gewikkeld in zachte dekens. Hij zorgde voor haar als ze haar knie had opengehaald, van het klimrek was gevallen, van de skipiste was getuimeld of als ze de hele nacht op had moeten blijven om te studeren. Ze was er ook altijd voor hem geweest. Ze maakte hem aan het lachen met haar capriolen, zelfs toen hij al op de universiteit zat en de familie niet meer alles samen deed en er niet veel tijd meer was voor plezier.

Later, toen ze allebei volwassen waren, had zijn zus geprobeerd er voor hem te zijn tijdens zijn scheiding. Maar in plaats van haar toe te laten, ging hij het land uit. De jaren daarna had hij nog steeds niet alle details van zijn scheiding met iemand gedeeld, zelfs niet met zijn zus, maar dat betekende niet dat ze geen idee had. Ze wist dat hij niet geïnteresseerd meer was in liefde, romantiek of het huwelijk, ook al wist ze niet precies waarom.

Mia liet Tatiana los en liep richting zijn armen. Terwijl hij een kus bovenop haar hoofd drukte, wist hij zeker dat het de juiste beslissing was geweest om terug te keren naar Seattle. Hij had zijn zus ontzettend gemist gedurende zijn jaren in Londen.

‘Ik ben blij dat je terug bent, grote broer,’ zei ze, terwijl ze hem nog steviger omhelsde. Toen ze hem losliet, bemoeide ze zich natuurlijk gelijk weer met zijn privé-zaken. ‘Het lijkt wel of ik jullie gestoord heb tijdens een ernstig gesprek.’ Ze probeerde niet eens subtiel te zijn. ‘Klopt dat?’

‘Ik was in de buurt,’ zei Tatiana met een glimlach. ‘Ik besloot dus om even langs te gaan en te kijken of ik Ian nog op tijd te pakken kon krijgen. Ik ga een heldin spelen die een groot bedrijf erft en ik hoopte dat het zou helpen om je broer een tijdje in actie te zien.’

Hij was verrast door hoe makkelijk ze de waarheid vertelde. Maar tegelijkertijd hield ze hem behendig de hand boven het hoofd, want nu hoefde hij niet aan zijn zus toe te geven dat hij een eikel was die haar ronduit weigerde te helpen.

‘Interessant,’ zei Mia op een toon die Ian *precies* liet weten hoe interessant ze de hele situatie vond. Te interessant voor zijn gemoedsrust. En die zat al op het randje van waanzin door de aanwezigheid van Tatiana. ‘Heb je al iets geleerd wat je voor je rol kunt gebruiken?’

Tatiana hield zijn blik een kort maar verhit moment vast,

voordat ze weer glimlachte naar zijn zus. ‘Alleen dat CEO’s het druk hebben. Zo druk dat hun zussen ze moeten komen halen om te zorgen dat ze hun kantoor op een redelijk tijdstip verlaten op een vrijdagavond.’

Mia wierp hem nog een felle blik toe. ‘Je hebt haar zeker niet uitgenodigd voor het diner bij mam en pap?’

‘Kom bij ons eten, Tatiana.’ Zelfs in zijn eigen oren klonk het alsof er gruis op zijn stembanden zat. Hij probeerde het dus nog een keer. ‘Onze ouders zouden het geweldig vinden als je komt.’

‘We zouden het *allemaal* geweldig vinden,’ corrigeerde Mia hem. Haar afkeuring over de manier waarop hij zichzelf rondom Tatiana gedroeg, werd met de seconde luider en nadrukkelijker. ‘En ik accepteer geen nee, dus de veranderingen in je script zullen nog een paar uurtjes moeten wachten.’

Vervolgens gaf zijn onstuimige zus Tatiana een arm. Terwijl ze naar de lift liepen, riep Mia over haar schouder: ‘Schiet op, Ian, anders zien mensen straks dat hun rockheld buiten in de auto op ons zit te wachten. Dan zijn we pas echt te laat bij mam en pap.’

In Londen had Ian niet alleen honderd procent de leiding gehad over zijn bedrijf, maar ook over zijn privéleven. Hij was nauwelijks een week terug en zijn familie bemoeide zich alweer met hem. Maar dat was alleen maar omdat ze van hem hielden, daarvan was hij doordrongen en hij pakte het boekje dat hij voor zijn moeder had gekocht.

Dat betekende dat hij zich schrap moest zetten voor nog veel meer bemoeizucht vanavond bij het eten.

Zeker als hij zijn reactie op Tatiana niet beter kon verbergen dan tot nu toe...

Ians kantoor zag er precies zo uit als Tatiana zich had voorgesteld. Alles was perfect geordend, niets stond verkeerd en iedereen werkte hard om hem tevreden te stellen.

Ze glimlachte bij de gedachte hoe makkelijk het was om je zo te voelen. Ze kende hem alleen van hun ontmoeting op de bruiloft van Marcus en Nicola in Napa en wat ze van zijn zus en de andere Sullivans wist. Maar toch wilde ze iets doen, wat dan ook, om dat vonkje goedkeuring in zijn donkere ogen te zien. Ogen waarachter zoveel mysterie en smeulende passie schuilgingen. Elke keer dat ze erin keek, werd ze er volledig ingezogen.

Ze glimlachte weer, maar dit keer kwam dat door heel andere vonken. De afgelopen maanden lieten deze namelijk haar hele lichaam gloeien en tintelen als ze aan Ian Sullivan dacht.

Ze had willen weten of de onmiddellijke klik die ze tussen hen voelde in de wijngaard echt was geweest. En na slechts vijftien minuten met Ian in kantoor wist ze het antwoord.

Ja, de vonken waren echt... en ze werden met de seconde heftiger.

Vooraf toen ze na zijn norse antwoord dichterbij kwam om hem te vragen waarom niet. Misschien, moest ze toegeven, was het een beetje ondeugend van haar dat ze er een kick van kreeg hem zo uit te dagen. Maar hoe kon ze de manier waarop het verlangen en de emotie in zijn ogen glinsterden weerstaan, die hij in haar buurt niet leek te kunnen verbergen? Haar verschijning had zijn nette, geordende leven in de war geschopt. Zelfs haar rode hakken en glimmende oorbellen schenen hem te irriteren, alsof felle kleuren niet toegestaan waren in het hoofdkantoor van Sullivan Investments.

De eerste paar uur dat ze in zijn kantoor zat te wachten, haalde ze het script op haar telefoon tevoorschijn en las ze het nog eens

twee keer door. Ze had het al ruim honderd keer doorgenomen en hoopte nu eindelijk de sleutel tot haar personage te vinden. Maar het glorieuze aha-moment dat ze zo hard nodig had, bleef buiten bereik. Verslagen en gefrustreerd sloot ze het script af en zette ze een van Nicola's opbeurende popnummers aan.

Ze had er niet op gerekend dat Ian haar luisterend naar muziek zou aantreffen, maar misschien was het de perfecte manier geweest om hem te begroeten, dacht ze terwijl hij het portier van Fords Tesla voor haar openhield. Hij zag er ongelooflijk sexy uit in zijn donkere pak, maar hij bezat tegelijkertijd ook een bepaalde ruigheid onder zijn perfecte maatkleding. Daarnaast rook hij geweldig – als een dennenbos op een frisse avond. Maar haar hart was nog sneller gaan kloppen toen hij zijn armen om zijn zus sloeg, haar stevig vasthield en een kus bovenop haar hoofd drukte. Dat was hoe hij pure liefde liet zien. Nu hij naast haar op de achterbank kwam zitten, besefte ze dat hij het boeket voorzichtig vasthield. De bloemen hadden misplaatst geleken in zijn kantoor en waren duidelijk voor zijn moeder bedoeld.

'Kijk eens wie ik in Ians kantoor heb gevonden,' zei Mia tegen haar verloofde. Ze klom op de passagiersstoel naast Ford en kuste hem op zijn mond.

'Tatiana,' zei Ford, terwijl hij zich omdraaide om haar te begroeten, 'wat geweldig om je zo snel weer te zien. Ben je al begonnen aan je nieuwe film?'

'Nog niet. Ik heb nog een paar weken tot we beginnen, dus ik ben nog steeds het personage aan het onderzoeken.' Aangezien ze niet wilde toegeven dat dit de eerste rol was waar ze zich verdorie geen raad mee wist – en haar brein sowieso niet volledig functioneerde met Ian zo dicht naast zich – vroeg ze Ford en Mia hoe het met hen ging.

Ze leunde naar achteren in de soepele lederen stoel, terwijl Ford

en Mia haar snel bijpraatten over wat ze hadden meegemaakt sinds de laatste keer dat ze haar gezien hadden. Intussen zat Ian stijfjes naast haar. Het zou haar niet verbazen als hij nog steeds geïrriteerd was door haar verzoek om hem te schaduwen, maar iets zei haar dat zij niet de enige reden was voor zijn onrust.

Tatiana was persoonlijk getuige geweest van het ongemakkelijke moment dat Ian en Ford elkaar voor het eerst ontmoetten. De rockster had stiekem met Mia geflikflooid in de opslagruimte op de bruiloft van Marcus en Nicola. Tatiana zou nooit de woede op Ians gezicht vergeten toen hij dacht dat Ford misbruik had gemaakt van Mia. De situatie bleef moeizaam toen ze allemaal aan dezelfde tafel zaten bij het diner en het proosten. Net zoals toen, wilde Tatiana ervoor zorgen dat iedereen met elkaar overweg kon. Helaas kende ze Ian nog niet goed genoeg om te weten hoe ze hem op zijn gemak kon stellen.

Om haar werk voor de camera goed te kunnen doen, moest ze niet alleen de persoonlijkheden van anderen bekijken, maar ook die van zichzelf. Daardoor wist ze dat ze nieuwsgierig en impulsief was. In de maanden na haar ontmoeting met Ian, miste ze simpelweg de zelfbeheersing om haar nieuwsgierigheid naar hem te bedwingen. Door een paar snelle zoekopdrachten op internet, wist ze al snel dat zijn huwelijk met Chelsea Adrienne, een beeldschone blondine – zelfs naar Hollywood-maatstaven – enkele jaren geleden op de klippen was gelopen. Sindsdien werd hij tijdens evenementen gefotografeerd met allerlei knappe vrouwen die lang en slank waren met donker haar en koele uitdrukkingen.

Terwijl ze stilstonden in het stadsverkeer, kon Tatiana door het licht van een straatlantaarn hun weerspiegeling in het raam bestuderen. Ian was donker en somber en bezat zo'n mannelijke schoonheid dat het geen wonder was dat de vrouwen voor hem in de rij stonden. En wat haar betrof... lang, donker, slank en koel waren

vrijwel het tegenovergestelde van haar groene ogen, roodblonde haar en ronde vormen.

Gelukkig had haar iets afwijkende uiterlijk haar geholpen om op te vallen tussen duizenden andere vrouwen die aasden op rollen. Maar op persoonlijk vlak, had ze simpelweg niet genoeg ervaring met mannen om te weten of *afwijkend* ooit zou kunnen concurreren met *beeldschoon*.

Toen ze arriveerden bij het huis van de Sullivans, stapte Ian uit en hield hij het portier weer voor haar open. Hoe graag hij ook afstand tussen hen wilde houden, hij was opgevoed als een heer.

Tatiana had al veelvuldig voor honderden camera's over de rode loper gelopen, maar ze was nog nooit zo zenuwachtig geweest als nu. Hoewel het eindelijk was gestopt met regenen tijdens hun rit, gleed ze met haar hakken uit op de natte bestrating van de oprit. Ian ving haar tegen zich op voordat ze onderuitging. Door de kracht en hitte van zijn lichaam tegen het hare, evenals de sterke geur van het boeket dat per ongeluk tussen hen in werd geplet, hapte ze naar lucht.

Ze hadden slechts elkaars hand geschud tijdens de bruiloft. En hoewel hij zijn zus veel genegenheid toonde, had Ian ervoor gezorgd dat hij Tatiana niet had aangeraakt in zijn kantoor – zelfs niet om haar hand te schudden.

Maar nu, op een koele, vochtige avond in Seattle, stond ze een paar perfecte seconden met zijn armen om haar heen op de oprit van zijn ouders. Tatiana voelde meer warmte en opwindning na één toevallige aanraking en de intensiteit van zijn blik, dan ze ooit bij een andere man had gevoeld.

Is dit de echte reden waarom je niet wilt dat ik je schaduw? vroeg ze hem zwijgend.

Toen zijn ogen nog donkerder werden – en hij zijn grip om haar middel verstevigde alsof hij haar eerst dichterbij wilde trekken

voordat hij haar abrupt weer losliet – was ze er vrijwel zeker van dat hij haar net zijn antwoord had gegeven.

* * *

De volgende paar minuten waren gevuld met blijde begroetingen en gelach. Hierdoor kalmeerde Tatiana na de emotionele en lichamelijke wervelwind die Ians armen om haar heen had veroorzaakt. Claudia en Max Sullivan waren dolblij om haar te zien, zoals hij al voorspeld had. Ze voelde zich zo welkom door hen dat het bijna leek alsof ze zelf een Sullivan was.

Het boeket was er gelukkig niet al te slecht aan toe door haar val. En toen Ian het aan zijn moeder gaf en haar daarna omhelsde, kreeg Claudia tranen in haar ogen van blijdschap dat haar oudste zoon weer thuis was. Tatiana kreeg haast ook tranen in haar ogen. Ian omhelsde zijn vader en hij gaf ook de oude en haast blinde hond van het gezin een aai. Hij slingerde het touwspeeltje van het dier door de kamer voor een spontaan spelletje apporteren.

Ja, Ian was duidelijk een vastberaden zakenman die meer dan cynisch was over de liefde en romantiek. Maar tegelijkertijd had hij ook een zwakke plek voor zijn familie, net als zij. En sinds haar zus Valentina verloofd was met Smith, voelde het alsof de Sullivans ook haar familie waren.

Een paar minuten later was het duidelijk dat Claudia en Max wilden dat zij zich even zou ontspannen met een glas wijn terwijl zij het eten verder voorbereidden. 'Ik wil graag helpen,' zei Tatiana. Er stonden pannen op elke gaspit en op het aanrecht lag deeg voor zelfgemaakte pasta. Tatiana bond haar haar in een staart en waste haar handen. 'Toen Valentina en ik klein waren, deden we vaak bakwedstrijdjes. Ooit verraste ik haar met zelfgemaakte pasta. Ik beloof dat ik je harde werk niet verpest als ik mag helpen met het uitrollen van de spaghetti.'

‘De eerste keer dat ik Mary Sullivan ontmoette – ook al heette ze toen nog Mary Ferrer en was ze zo’n beroemd model dat ik heel nerveus was in haar buurt – maakte ze verse pasta voor ons die rechtstreeks uit Italië leek te komen,’ glimlachte Claudia. ‘Max’ broer Jack probeerde Mary nog steeds over te halen om officieel met hem uit te gaan, maar het was mij allang duidelijk dat Mary en Jack dolverliefd waren op elkaar. Ian was toen nog een kleuter en ook hij werd die avond verliefd op Mary toen ze hem voorlas uit zijn favoriete boek. Sindsdien zijn ze heel close met elkaar.’ Claudia lachte om zichzelf. ‘Dit is mijn heel uitgebreide manier om te zeggen dat ik pasta uit de winkel sindsdien vreselijk vind en graag je hulp zou willen.’

‘Hoi mam, pap,’ klonk een diepe mannenstem bij de achterdeur, ‘ik heb de room meegenomen, zoals gevraagd.’

Dylan Sullivan was de jongste zoon van het gezin. Tatiana zag hem ook als de grootste charmeur van het stel. Waar Ian de serieuze en verantwoordelijke oudste zoon was, bezat Dylan een bepaalde zorgeloosheid die meteen aantrekkelijk was. Het kon ook geen kwaad dat de botenbouwer en zeiler een heel knappe man was.

Pas toen Dylan om het aanrecht liep om de room in de koelkast te zetten, zag hij Tatiana. ‘Waarom zei niemand dat het mooiste meisje van de wereld zou komen?’ Hij tilde haar op en ze lachte toen hij haar ronddraaide in de krappe ruimte.

Maar toen haar lichaam weer begon te gloeien, was dat niet omdat ze zich in Dylans armen bevond. Ze hoefde Ian niet eens te zien of te horen om te weten dat hij de keuken was ingelopen. Ook al was hij nog maar halverwege de kamer, toch was ze zich intens bewust van elke ademhaling, de streling van haar wimpers over haar jukbeenderen en het snelle kloppen van haar hart.

Dylan zette haar weer op de grond en toen ze een blik op Ian wierp, zag ze dat zijn ogen weer donker waren geworden. Kwam